

Soms, in mijn dromen, ben ik vrij

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden
gekopieerd of

verveelvoudigd zonder uitdrukkelijke toestemming van de
schrijfster. ©

VOORWOORD.

In mijn boek "Soms in mijn dromen ben ik vrij" vertel ik mijn verhaal. Een stukje over mijn kindertijd en jeugd. Hoe ik de liefde van mijn leven tegen kwam. Over hoe de mishandeling(en) begonnen. En hoe ik heb kunnen vluchten.

Het is niet zo dat mishandelen van de een op de ander dag gebeurd, was dat maar waar, dan was de beslissing om weg te gaan vele malen makkelijker. Nee eerst wordt je volledig afhankelijk gemaakt totdat je eigenlijk niemand meer hebt.

Dit boek is in eerste instantie voor mijn kinderen geschreven.

Ik hoor echter zoveel verdrietige verhalen om me heen dat ik besloten heb om dit boek ook uit te geven. Wellicht dat anderen er iets aan hebben. Alle namen en plaatsnamen zijn fictief. Als er al overeenkomsten in dit boek zijn is dit louter toeval.

Uit veiligheid voor mijn kinderen zijn ook hun namen veranderd.

Met dit boek hoop ik anderen, die in een vergelijkbare situatie zitten of zaten, te kunnen helpen.

Je mag elke dag opnieuw beginnen aan de rest van je leven.

JEUDROUTE.

Mijn geboorte was in 1965. Mijn moeder, die graag een groot gezin wilde, kreeg door omstandigheden alleen mij. Ik heb twee schatten van ouders, die niet gescheiden zijn. Mijn vader was erg veel en vaak weg voor zijn werk. Daardoor kwam mijn opvoeding vooral op de schouders van mijn moeder terecht. Zij werkte niet buitenshuis (dat was in die tijd eigenlijk heel normaal). Zij was er dan ook altijd voor me. Als ik 's middags uit de school kwam stond er een pot dampende thee en een trommel met een biscuitjes klaar. We zaten dan samen aan tafel dronken onze thee en mijn moeder wou alle verhalen horen. Wat ik had gedaan of het leuk was of er nog vervelende dingen waren gebeurd. Ik kon overal over praten.

Toen ik een jaar of vier oud werd het kantoor, waar mijn vader werkte, verplaatst. Dus wij moesten verhuizen. Al mijn vriendjes en vriendinnetjes moest ik achter me laten en ik moest naar een nieuwe school. Ik weet nog dat ik daar helemaal geen zin in had. Het was een mooie zomerse dag dat we naar ons nieuwe huis gingen kijken. Ik zat te mopperen in de auto, dat ik niet wou verhuizen, en mijn vader maakte wat grapjes om me op te vrolijken. Bij het nieuwe huis aangekomen deed daar een aardige mevrouw open. Ze keek me vrolijk aan en zei jij bent vast Fanny en jij lust vast wel limonade met een koekje. Nadat de limonade (en het koekje) op waren gingen we het huis bekijken. Mijn nieuwe kamer werd door mij uitgekozen. Een grote slaapkamer aan de voorkant. In gedachten was ik al

bezig. Waar mijn bed zou staan en waar moest de pop slapen. In de hoek daar kon het poppenhuis staan. Als laatste gingen we de tuin bekijken. We stonden nog maar net in de tuin, toen er een klein meisje over de heg keek. *Hoi ik heet Stefy, en hoe heet jij? Kom je naast ons wonen?* Verlegen als ik toen nog was knikte ik ja en zei zachtjes mijn naam. Ik wist natuurlijk op dat moment nog niet dat deze Stefy mijn allerbeste vriendin zou worden.

December 1970 was het dan zo ver we gingen echt verhuizen. Nog maar net 5 jaar oud maar ik kan me de grote berg verhuisdozen en de verhuiswagen nog goed herinneren. Ons nieuwe huis stond in een lange straat, allemaal eengezinswoningen. Daar tegenover stond een grote flat en er lag een grote speeltuin dichtbij. We hadden een heel behoorlijke achtertuin en achter ons huis waren garages met een groot plein in het midden.

Na de verhuizing ging ik naar mijn nieuwe school. Ik ging naar de tweede kleuterklas (dat is nu groep 2) Op mijn eerste schooldag werd ik voorgesteld in de klas. En alle andere kinderen moesten me netjes een handje komen geven. Stefy kwam mij ook een handje geven. Ik had meteen een twinkeling in mijn ogen Stefy zei ik zachtjes. "Oh die ken je al" zei de Juf. Ik knikte en vertelde dat ik naast haar kwam wonen. Stefy en ik werden al snel vriendinnen. Dan speelden we bij Stefy thuis (Zij kwam uit een groot gezin ze had meerdere broers en zussen) of we gingen bij mij thuis spelen. Vaak waren we buiten te vinden, daar speelden we het liefst. We namen onze poppen mee naar de zandbak of we gingen stiekem bij de flat in de gangen van

de schuurtjes spelen. Daar kon je zo mooi verstoppertje spelen. Ik weet nog dat ik best een beetje jaloers op Stefy was dat zij wel zussen en een broertjes had en ik niet. Dat was de reden dat ik graag bij haar thuis speelde. Zij speelde daarom het liefst bij ons omdat het bij ons veel rustiger was. Ook haar moeder was gewoon thuis en haar vader was net als mijn vader aan het werk.

Stefy en ik wij werden eigenlijk steeds onafscheidelijker. We deden alles samen. Zo zaten bij elkaar in de klas, samen op balletles, we maakten ruzie samen, we lachten veel en we troosten elkaar als we verdrietig waren. We kwamen voor elkaar op als de ander gepest werd en we logeerden bij elkaar. Zelfs onze verjaardagen scheelde maar veertien dagen. We groeiden samen op. Stefy en ik vier handen op één buik.

Mijn leven leek volmaakt: ik had Stefy en samen hadden we nog een hele sliert vriendjes en vriendinnen.

Negen was ik toen mijn wereldje instortte. Mijn vader en moeder vertellen me na het eten dat het kantoor van mijn vader weer gaat verhuizen. We zullen weer moeten verkassen. We gaan naar het midden van het land. Ik voel hoe het bloed uit mijn gezicht wegtrekt, "Nee!" gil ik. Mijn vader slaat zijn sterke armen om me heen en geeft aan dat het echt niet anders kan. Ik gil, ik huil, ik wil niet ik wil niet nog eens verhuizen ik heb hier alles. Mijn vriendjes mijn vriendinnen en Stefy Wat heb ik wat af zitten huilen. Die avond doen mijn ouders van alles om me wat op te vrolijken maar het wil niet lukken. De volgende dag is het

zaterdag. Vroeg sta ik bij Stefy voor de deur. Ze doet met betraande ogen open. Zonder dat we van elkaar weten wat er is vallen we elkaar in de armen. Bijna tegelijk zeggen we "wat is er ?" Ook Stefy had te horen gekregen dat ook zij zouden gaan verhuizen. "Naar bijna de andere kant van het land" snikt ze. We beloofden elkaar te gaan schrijven en we deden een echte bloedeed dat we altijd vrienden zouden blijven.

De periode daarna reden we vaak naar het midden van het land. Ons nieuwe huis moest nog gebouwd worden. Toen er eindelijk de trappen in ons huis zaten mochten we een keer naar binnen. Weer mocht ik mijn kamer weer uitkiezen. Het huis stond me tegen, want daardoor moest ik weer weg van mijn vertrouwde stek. Ik was er letterlijk ziek van.

Het is mei 1976. Stefy is al verhuisd. Vaak loop ik de tuin in maar het huis naast ons is leeg en ik mis haar. We schrijven elkaar. Ze heeft een nieuwe kamer met een nieuw bed ze wilde dat ze me het kon laten zien. Zij gaat naar een nieuwe school en ze heeft al een paar nieuwe vriendjes leren kennen.

In Juni staat bij ons de verhuiswagen weer voor de deur. Alles wordt ingeladen. Als de verhuiswagen vol en weg is stap ik bij mijn ouders in de auto. Een paar vriendjes zijn er om me uit te zwaaien. Ik draai het raam open en zeg "nu ga ik ergens anders wonen" huilend draai ik het raampje weer dicht.

Het grote nieuwe huis werd ingericht. Een nieuwe kamer met ook een nieuw bed en een echt bureautje. Vrij snel

leerde ik wat nieuwe vriendjes kennen. Het was tenslotte zomervakantie. Er was ook een meisje dat achter ons was komen wonen. Leuk maar het was beslist geen Stefy. Mijn moeder sloeg haar arm om me heen en vertelde me dat wat ik met Stefy heb dat ik dat hier hoogstwaarschijnlijk niet zo snel zal vinden. "Daar moet je niet naar op zoek gaan lieverd". Op school ging het niet goed. ik werd het bekende pispaaftje en werd veel gepest en uitgescholden. Vooral omdat ik anders praatte. Ik kwam huilend uit school thuis. Ik wil hier niet wonen ik wil terug. Daar werd ik niet gepest.

En toen kwam daar die brief van Stefy ze miste me, en ze had uitgezocht dat er een bus rechtstreeks van haar woonplaats naar ons reed. Meteen belde ik haar. We spraken snel een weekend af . En zo gebeurde het dat ik met grote regelmaat naar Stefy was. Ook was zij geregeld bij ons in de weekenden, maar ook in de schoolvakanties.

Op 15 jarige leeftijd kreeg ik serieuze interesse in het andere geslacht. Ik leerde een leuke knul kennen. Luuk heette hij. Luuk was een lieve jongen met een leuke toet. Maar Luuk had niet genoeg aan één meisje. Dus de verkering ging weer uit. Dan had hij weer een ander meisje, je zag en hoorde je hem dan niet. Tot dat dat ook weer uit ging. Hij beloofde daarna beterschap en ik probeerde het weer. Opnieuw kwam ik erachter dat hij er nog een vriendin op nahield dus was het toen definitief voorbij. We spraken af geen verkering meer te hebben maar bleven wel maatjes. Met Luuk kon ik overal over praten. Luuk kende het verhaal van Stefy en mij. Luuk werd meer en meer een soort

mannelijke Stefy. Met Luuk kon ik over alles praten en hij met mij. Hij had gescheiden ouders, ik niet maar ik kon in mijn pubertijd gewoon niet goed met mijn moeder praten.

Op mijn 16de verjaardag kondigde zich de volgende ramp aan. Stefy en ik lopen naar de bus om Luuk van de bus te halen (hij zou ook op mijn verjaardag komen). In het bushokje verteld Stefy dat ze me wat ergs moet gaan vertellen, en ze begint bijna te huilen. We gingen op het bankje zitten. Ik pakte haar hand en zeg haar dat ik luister. Misschien kan ik helpen. Ze schudde haar hoofd en zegt dat dit deze keer niet zal lukken. "We gaan voor jaren in Australië wonen" riep ze. Alsof er een steen in m'n gezicht hadden gegooid, verdoofd en dan meteen die tranen. Ik weet niet hoelang we daar hebben zitten huilen, de bus waar Luuk in zou zitten was allang weer weg. Dat Luuk er niet bij was kon me nu deze keer ook helemaal niks schelen. Samen zijn weer naar huis gelopen in mijn verjaardag daar had ik geen zin meer in.

De periode hierna hebben Stefy en ik veel gepraat en samen gehuild. Na onze laatste verhuizing konden we ons redden met de bus. Maar naar Australië ! Nee dat doe je niet even met de bus. Voor ons gevoel zou onze vriendschap nu echt op de proef gesteld worden. Natuurlijk we gaan schrijven, en vooral sparen ! Zodat ik over een jaar misschien anderhalf naar Australië zou vliegen. We hadden meteen wilde plannen samen. Wat voor leuke dingen willen we gaan kijken. En wat we allemaal zouden gaan doen. De laatste zomer dat Stefy in Nederland was zijn we samen op tienertour, treinend door Nederland, gegaan.

Dat najaar was het zover dat Stefy met haar ouders en broertjes en zussen naar Australië ging vertrekken. We gingen met z'n allen naar Schiphol. Daar zijn met z'n allen naar een restaurant gestapt waar we heerlijk hebben gegeten. Stefy en ik hebben verschrikkelijk gelachen om de bergen luchtpost die we naar elkaar zouden gaan sturen. Op z'n minst in behang formaat spraken we af. Van de vader van Stefy kreeg ik 20 dollar in m'n handen, gedrukt "nu kun je bellen als we over zijn" zei hij. Ik gaf hem een knuffel en bedankte hem en voelde mijn tranen branden. Nu was het moment daar. We liepen mee tot aan de douane. Nu moesten zij verder, en wij bleven hier. Daar ging mijn vriendin, we keken elkaar aan en begonnen hartverscheurend te huilen. Stefy draaide zich om en we renden naar elkaar toe. Onze ouders haalden ons uit elkaar, het was tijd afscheid te nemen. . Mijn vader sloeg een arm om me heen en we liepen weg. Buiten gekomen zag ik een groot vliegtuig over vliegen. Tranen rolden over mijn wangen, ik voelde me leeg zo leeg. Minimaal vier jaar, zouden we elkaar niet zien. Ik voelde me alleen ik was er letterlijk ziek van.

Mijn troost zocht ik bij Luuk. Hij begreep me hij was lief en sloeg op het juiste moment zijn armen om me heen. Het kon me op dat moment niks schelen dat hij verkering had. Hij was lief voor me en ik had een beetje liefde zo hard nodig. De vriendschap die ik met Luuk had werd in deze periode nog hechter. We lachten en we vreeën samen. Verkeering wilden we allebei niet meer. Wat we nu samen hadden was ons veel kostbaarder.

Omdat Luuk zijn moeder veel in het ziekenhuis lag was hij veel alleen. Dus was ik vaak bij Luuk te vinden. Ik kende Luuk zijn vrienden en hij de mijne. Zo leerde ik ook Robbert kennen. Toen ik Robbert voor de eerst keer zag had ik meteen een soort vonk in mijn ogen. Vergeet dat maar zei Luuk hij heeft al een vriendin. "Jammer dan" zei ik terug en haalde mijn schouders op. We hebben een heerlijk middag gehad. We keken film en lachten veel. Toen Robbert wegging gaf hij een hand gaf me een knipoog en een zoen. Ik stond werkelijk even op mijn benen te wiebelen. Toen Robbert weg was ruimden we de troep even op en deden we samen even de kleine vaat wegwerken. We lijken bijna een getrouwd stel grapte Luuk. Ik keek hem van over mijn schouder aan en schudde mijn hoofd hmm hmm "nee dus als ik met iemand trouw dan is het met hunk Robbert". Maar die is al bezet gaf Luuk aan. Nou ja dan blijf ik vrij gezel, zei ik.". En we lachten.

Het is het einde van de zomer 1984. Luuk, zijn vriendin en in waren een dagje naar de stad geweest. Als ik thuis kom zie ik dat de auto van mijn vader ook op de parkeer plaats staat. Leuk pap is ook thuis gezellig. Voor mijn vader waren werkweken van 70/80 uur meer regel dan uitzondering, dus als hij thuis was, vond ik dat heerlijk. Mijn vader en ik zijn vier handen op één buik. Als ik blij binnen kom, kijkt mijn vader me strak aan. Mijn moeder zit ernaast en zegt niet zoveel. " ik moet je wat vertellen" begon mijn vader. Mijn moeder schenkt intussen wat te drinken voor me in. "ga maar even zitten, Hoelang is Stefy nu weg?" vroeg mij vader, ik kijk hem aan, "uuhh bijna 2 jaar antwoord ik". Dan

gaat hij verder. "Stefy komt naar Nederland terug." Ik rol bijna van mijn stoel van geluk. Geen brieven meer geen veel te dure lange telefoontjes meer ik kan een jippieeee niet onderdrukken. "wacht even met Jippie" zegt mijn vader. Ik kijk hem nu geschrokken aan. "Stefy is zwanger Fan, wist jij dat al?" Ik voel het bloed uit m'n gezicht wegtrekken. Stefy is 17 bijna 18 realiseer ik me. Dat ze een vriendje had wist ik maar dit..... Nee! Die avond nog heb ik naar Australië gebeld. Ik ben boos op Stefy geworden en beet haar toe "hoe heb je zo stom kunnen zijn," Ja dat hadden haar ouders ook al gezegd. Verder hebben we 10 minuten zitten huilen aan de telefoon. Toen ik ophing keek mijn vader me aan en zei "goh was me dat een dure huilbui" Ik kijk mijn vader aan en lach een beetje schaapachtig terug. "Ik ga naar boven wil even alleen zijn" zeg ik. Ik gooi de tussendeur net iets te hard dicht. Nog boos en verdrietig plof ik op mijn bed.

Dat najaar kwam Stefy terug. Ik moet me inhouden om niet meteen in de trein te springen. Mijn ouders zeggen me dat het beter is dat ik Stefy even laat bijkomen van de lange reis. Dus ik wacht poosje tot ze een beetje was bijgekomen van de reis. Na een week of twee pak ik de trein en ga naar Stefy toe. Daar stonden we dan, we hadden alles gedeeld vanaf dat we vijf jaar waren, en nu, nu konden we de juiste woorden niet vinden. Er vielen grote stiltes. Er was duidelijk dat er deze twee jaar veel was veranderd. Ze ging als meisje, als puber, naar Australië en nu is ze terug. Zwanger, niet gepland wel gewenst. Zij gaat mama worden en ik, ik was nog veel te veel die puber. Onze werelden

lagen op dat moment mijlen ver uit elkaar. We hadden duidelijk even de tijd nodig om weer naar elkaar toe te groeien. We praten samen over "vroeger" en als we s`avonds tv kijken lacht Stefy, ik voel de baby in mijn buik bewegen. En ze pakte mijn hand en legde hem op haar buik. Alsof er een vlindertje aan de binnen kant van mijn hand kriebelde ik was er stil van zo bijzonder, dat kleine mensje wat in haar aan het groeien was. Stefy kreeg gelukkig snel een huisje. Ik woonde nog steeds in het midden van het land. De schooltijd lag achter me. Gelukkig, de periode van pesten en uitgescholden worden was voorbij.

Mijn werkzame leven begon. Als ik vrijdags klaar was met werken dan ging ik direct onder de douche. Pakte snel een tas in, gaf mijn moeder een zoen, en rende naar de trein om naar Stefy te gaan. Als ik bij haar aan kwam gooide ik mijn tas in de hoek. Liep naar de bakker voor wat lekkers bij de koffie en haalde ook patat met wat erbij. Ik had een baan en Stef moest het doen van een uitkering en ik had gespaard voor mijn trip naar Australië die nu ook niet meer nodig was. Dus vond ik het niet meer dan normaal dat ik af en toe eens trakteerde. Die winter is Stefy bevallen van een prachtige dochter . Ik mocht de Peettante worden. Wat voelde ik me vereerd.

VERLIEFD

Het november 1985. Luuk werkt voor hetzelfde bedrijf als ik, (toen daar een vacature vrij kwam tipte ik hem en zo kwam hij daar ook werken). Op 9 november zouden we een zaalvoetbal toernooi hebben. We hadden al erg veel lol met collega's onder elkaar. Dan komt Luuk in de pauze naar me toe gelopen en fluistert in mijn oor "weet je dat Robbert weer vrijgezel is" uhh nee dat wist ik niet. Hij zou ons komen aanmoedigen. Daar zorgde Luuk wel voor.

We hebben een heerlijk toernooi gehad. We wonnen en natuurlijk hoorde daar een feestje bij. Luuk had woord gehouden Robbert was er ook. Na gedoucht en omgekleed te zijn kwam hij naar me toe. Gaf me een hand en kuste met iets langer dan normaal, "Gefeliciteerd stuk met jullie overwinning" Luuk begon al te smilen. We hebben de hele avond gezellig gepraat over duizend en één dingen. Toen om 01.00 uur de bar van de sporthal dicht ging waren we nog lang niet moe. Dus besloten we met z'n vijven (Robbert, Mark (de boer van Robbert) Luuk, de vriendin van Luuk en ik) naar de stad te gaan daar zijn nog genoeg leuke tentjes open. Robbert had trouwens nog wat te vieren. Hij was net jarig geweest dus hij trakteerde. In de stad hebben we gedanst. Robbert en ik hadden op een gegeven moment genoeg gedanst en we eindigden aan een rustig tafeltje met z'n tweeën. We hadden genoeg aan elkaar. Toen de bar om 06.00 uur sloot heeft Robbert me keurig thuis afgezet. Duwde een briefje met een telefoonnummer in mijn handen. "Bellen he" zei hij zacht dan zou er een nieuwe afspraak

worden gemaakt. Hij gaf me nog een zoen, stapte weer in zijn auto en ging. Ik deed zachtjes de voordeur open en liep op mijn tenen naar de keuken, nog snel een beker warme melk en dan m'n bed in. Net als ik een slok wil nemen staat m'n vader achter me. "Moguh, al wakker" ik schoot in de lach "Nee pap ik ben niet al wakker ik ben net thuis ik ga nog slapen" "ohh nou ja welterusten dan maar he". Ik moest glimlachen. Wat zag hij eruit zo vroeg, er was op dit moment weinig te zien van die man in zijn nette pak. Een pyjama aan een verfrommeld gezicht en zijn haar stond nog bijna overeind. "Trusten pap".

In de middag werd ik wakker. Toen ik goed en wel wakker was, haalde ik uit mijn jaszak het briefje met het telefoonnummer wat ik van Robbert had gekregen . Onmiddellijk draai ik het nummer. Er komt een mevrouw aan de telefoon. Netjes stel ik me voor en ik vraag of ik Robbert aan de telefoon kan krijgen,. Dan volgt van de kant van de vrouw aan de andere kant toch een lesje met scheldwoorden, daar vreten de honden geen brood van. Daarna verbreekt ze de verbinding. Ik sta nog beduusd naar de telefoon te kijken. Bleu als ik was, ik wist niet wat me overkwam. Ik ben eerst naar de badkamer gegaan heb me opgemaakt, en nu zei ik hardop tegen mezelf dat het vast een verkeerd nummer was dat ik had gekregen. Toen schoot me te binnen dat we Mark hadden afgezet. Ik stap op mijn brommertje en ik reed naar Mark. Die was ook al wakker. "Oh heeft hij het nummer van Maria gegeven haha". Hij moest lachen en raadde mij aan me er niets van aan te trekken. "Die Maria is overigens ook geen Heilige"

voegde hij er aan toe.. Ik kreeg koffie en het goede nummer, waarop ik hem wel zou kunnen bereiken.

Ik reed weer naar huis en probeerde Robbert voor de tweede keer te bellen. Nu kreeg ik hem wel te pakken. Ik vertelde wat me eerder die middag was overkomen en dat ik naar Mark was gereden. Ook dat Mark me vertelde dat het om een Maria ging. Dat was een vergissing zei Robbert, ja dat was het nummer van Maria. Maria is een Tante van me en op z'n zachts gezegd geen heilige. Ik schoot in de lach, ja dat was precies wat Mark ook al zei. Ze zou aan lager wal zijn geraakt. Ze had een groot drankprobleem. Daarom had de familie het contact met haar verbroken. Daarom is ze zo boos. " Nou ja, sorry, vergeet het maar snel hoor dat ik je het verkeerde nummer heb gegeven, zal de vermoeidheid zijn geweest." Ik geloof zijn verhaal en accepteer zijn excuus. We praten nog wat verder. En dan vraag ik hem nog of hij er zeker van is dat hij verder met me wil of was het meer leuk voor een avondje ? Maar hij is meteen duidelijk. Ja ! Hij vindt het leuk met me. Hij zegt dat hij me lief vind en dat ik er goed uit zie. Ik ben tot over mijn oren verliefd op je. "Jij toch ook op mij ?" vraag hij aan de telefoon. Ik moest blozen "ja ik ook op jou" Hij stelt voor om die avond naar mij toe komen.. Dat spraken we af. Die avond komt hij op de koffie. De avond was erg gezellig. Robbert was erg attent. Hij maakte al snel samen met mijn vader grapjes we keken wat tv en deden nog een spelletje. Ik voelde me zo gelukkig.

Twee dagen later, is het feest ben ik jarig word 20 jaar. Het huis is vol met wat vrienden en burenen. Natuurlijk waren

Stefy en Luuk er ook. Stefy vond het niet leuk dat ik alleen maar aandacht had voor Robbert en dat ik haar een beetje haar gang liet gaan. Een ruzie tussen Stef en mij was het gevolg. Ik vond dat Stef zich behoorlijk aan het aanstellen was en dacht "ach die draait zo wel weer bij". We hadden wel eens vaker wat en dan was het altijd zo weer goed. Nu duurde het iets langer, dat lag niet aan Stefy maar aan mij. Ik had alleen maar oog voor Robbert de rest van de wereld kon me gestolen worden, als ik Robbert maar om me heen had dan was het goed. Het was mijn moeder die me erop attent maakte. Ze vertelde me wat ik eigenlijk al wist. "Je vergeet je vrienden, die moet je ook een beetje aandacht geven, anders laten je vrienden je straks ook vallen daar krijg je spijt van." Maar ik beet mijn moeder toe dat die vrienden maar even moeten wennen aan het idee dat ik verliefd was en minder tijd aan hen kon besteden. Mijn moeder zuchtte een keer en met de mededeling dat ze me gewaarschuwd had en deed er verder het zwijgen toe. Heel de dag bleef echter de waarschuwing van mijn moeder hangen. Eigenlijk had ze wel gelijk, ik kon toch ook samen met Robbert naar hun toe. Robbert en ik zijn eerst naar Stefy gegaan. We hebben het uitgepraat en Stef begreep ook heel goed dat ik nu verliefd was en de wereld door een roze bril zag. Gelukkig was het tussen Stef en mij ook weer goed.

Robbert woont bij een Oom van hem op kamers. Dat loopt niet echt lekker als Robbert en ik verkering hebben, zijn Oom is boos dat hij bijna nooit meer thuis is en hij zette Robbert eruit. Mijn ouders wilden weten waarom hij niet

bij zijn moeder kon wonen. Dus Robbert legt uit dat zijn ouders zijn gescheiden . Robbert was toen zeven jaar oud. Mark was toen vijf. Zijn vader bleek op mannen te vallen (dit was zeker in 1970 nog een groot taboe). Beide ouders waren Jehova getuigen. Maar omdat ze gescheiden zijn mogen ze niet meer naar hun kerk. Robbert voegt er meteen aan toe dat hij niets maar dan ook helemaal niets met de Jehovahgetuigen te maken wil hebben.

Later verteld Robbert dat zijn moeder hertrouwd was, en dat hij niet door één deur kon met zijn stiefvader. Met zijn stiefvader had hij dagelijks hoog oplopende ruzies en deze man wilde hem niet meer in huis hebben. Zijn moeder koos voor de kant van zijn stiefvader en zij zorgde dat Robbert bij een vriendin van haar kon wonen. Hij was toen nog maar zeventien jaar. Hij verteld dat zijn moeder inmiddels is gescheiden van zijn stiefvader. Ik vroeg Robbert waarom hij dan niet bij zijn moeder kon gaan wonen. Niet dat ik wilde dat hij wegging maar ik wilde wél weten waarom dat geen oplossing was. Robbert geeft aan dat de verhouding tussen hem en zijn moeder is verziekt, Beter gezegd dat hij het er maximaal nog maar een paar uur kan volhouden. Zijn moeder is na de scheiding met zijn stiefvader aan de drank geraakt. Teruggaan vindt hij onmogelijk. Met een "Ik neem je wel een keer mee naar mijn moeder dan snap je wat ik bedoel" stopt het gesprek.

We zijn allemaal onder de indruk van Robbert zijn verhaal. Hij staat ingeschreven voor een woning en hij is bijna aan de beurt om zijn eigen onderkomen te krijgen. Het zou dus echt maar tijdelijk zijn. Mijn ouders vinden het goed dat

hij tijdelijk bij ons komt wonen. Maar mijn moeder zegt er achter aan: "Robbert krijgt de zolder kamer en jij (ze kijkt mij aan) blijft gewoon in je eigen kamer slapen. Dan hebben jullie ook een klein beetje privé" Ik kijk mijn vader aan en hoop van hem wat steun te krijgen maar hij vind het een prima idee wat mijn moeder zegt. Als snel bleek het niet te werken Ik op mijn eigen kamer en Robbert op zolder. Dus snel maakten Robbert en ik van de zolder kamer onze kamer en sliepen we daar samen.

Een paar weken later ben ik met Robbert naar zijn moeder gegaan. Een keurig uitziende vrouw tot in de puntjes verzorgd. Een huisje dat keurig opgeruimd en schoon was. Ze dronk graag een pilsje en een wijntje en ze dronk duidelijk ook meer dan goed voor haar was. Wij dronken koffie zijn moeder nam een fles wijn. Zij begon te vertellen over haar grote liefde Cor. Haar grote liefde Cor was de broer van de vader van Robbert. Ze vroeg hem of hij wist waar hij uithing, maar Robbert zei zuchtend dat hij ook niet wist. Wat verbaasd keek ik naar Robbert. "Later leg het je wel uit" was zijn reactie. In de auto legt hij uit dat zijn moeder nadat zijn vader is weggegaan een verhouding heeft gehad met Cor. Die relatie werkte niet omdat Cor toen ook getrouwd was en hij wilde zijn huwelijk niet opgeven. Ze schijnt nog steeds veel in deze Cor te zien. Dat bevestigt Robbert en het bleef even stil. Na een paar minuten pakt hij de draad van zijn verhaal weer op. "Cor is geen zuivere koffie, daar moet je bij uit de buurt blijven. Cor heeft vastgezeten voor mishandeling en wapenbezit. Zijn zoon is al niet veel beter die zit nu vast, die heeft

geschoten". Ik schrok, trok wit weg. Waar was ik in terecht gekomen. Hij zag het, "Je hoeft niet te schrikken hoor, dit is waarom ik eigenlijk gebroken heb met mijn familie ik wil er gewoon niks mee te maken hebben. Mijn moeder daar kom ik heel af en toe maar dan ook niet lang. Daarna heb ik al weer genoeg gehad voor een hele lange tijd."

Als we voor het stoplicht staan geeft hij me een snelle zoen. "Maak je maar geen zorgen, zoiets zal ons niet overkomen, want ik hou van je".

Ik voel me opgelucht en zit weer lekker ontspannen in de auto. Hij stelt voor om in de stad een hapje eten. Lijkt me gezellig. We zoeken een leuk restaurantje waar we heerlijk hebben gegeten. Als we klaar zijn blijkt dat het koopavond is. We hebben zin om nog even de stad door te lopen. Hij loopt recht naar een juwelier. Ik kijk hem aan en vraag wat hij hier wil gaan doen. Hij blijkt een ring voor te mij te willen kopen. Bij de winkel gekomen pakt hij mijn hand en neemt me mee naar binnen. Naar de prijs wordt niet eens gekeken. Hij kocht twee mooie ringen met goud en zilver. Onze namen werden erin gegraveerd en de datum dat we verkering kregen. Toen we buiten stonden trok hij mij naar zich toe, "nu hoor je echt bij mij". Ik voelde me helemaal warm worden en ik liep over van geluk.

Daarna hebben we nog wat door de stad gelopen. Hij kocht van alles voor me. Nieuwe kleren mooie schoenen en niet bij een goedkope winkel. Nee het was kleding uit boetiekjes. Van de prijzen schrok ik maar hij vond het kennelijk geen probleem. Hij verdiende goed en het geld moest rollen. Ter

afsluiting nog een duur geurtje omdat ik dat verdiende. Het was buiten koud en guur maar ik voelde me zo warm, ik voelde me geliefd. Deze mooie man viel op mij hij hield van mij. Qua uiterlijk en bouw had Robbert door kunnen gaan voor model, hij kon aan elke vinger minstens twee meisjes krijgen. Maar hij koos voor mij. Door alle pesterijen, vooral op school, was ik erg onzeker geworden, hier groeide mijn ego weer van.

Een paar dagen later ik kwam in het begin van de avond thuis van mijn werk. Ik zie dat er een goede vriend annex collega van mijn vader is. Ik had deze man al erg lang niet gezien, dus loop ik naar binnen groet Robbert met een hoi en loop daar naar Hans, *"Hoi wat leuk jou hier weer eens te zien, geef hem een kus en vraag hoe gaat het ? en met de kinderen ?"* We praten nog wat als mijn moeder vraagt of ik de hond uitlaat en ook nog even een brief op de post wil doen . Natuurlijk is dat geen probleem. Ik doe de hond zijn halsband en riem om en vraag met mijn hoofd door de deur of Rob meeloopt. Een brommerig staat hij op en gaat mee. Gezellig even samen met hond uit laten het was koud maar wel droog een heldere hemel. Door het parkje, samen naar de sterren kijken lekker romantisch dacht ik. Eenmaal buiten wordt Robbert boos. Ik snap niet eens waarom en kijk hem verbaast aan. Maar hij ratelt aan één stuk door. *"Hoe durf je. Hoe durf je eerst naar die collega te gaan en mij alleen even hoi te zeggen, ik ben godver de buurman niet hoor. Je bent mijn vriendin, en je hoort eerst mij uitgebreid te begroeten."* Geschrokken kijk ik hem aan: *"oh uh sorry, het was echt niet mijn bedoeling jou dit*

gevoel te geven. Excuses ik heb daar niet bij nagedacht. Ik zal er wat meer om denken." "Het is al goed joh, ik wil alleen dat je weet dat je super belangrijk voor me bent en nu liep je meteen naar Hans en dacht ik oh, oh ze wil me niet meer." Nu is alles weer goed en lopen we hand in hand door het park. Ik denk niet eens verder na over het voorval. Misverstandje toch ?

Dat weekend gaan we op bezoek bij Luuk en zijn vriendin. Na een avond heerlijk bijgepraat en veel gelachen stappen we weer in de auto. Maar in plaats van naar huis te rijden, rijdt hij naar een parkeer plaats. Hij moet met me praten zegt Robbert. Hij wil me niet laten schrikken, zegt hij, maar ik moet weten dat hij heel erg ziek is. Ik kijk hem aan en vraag wat er dan aan de hand is. Hij zegt dat het niet levensbedreigend is en misschien wel meevalt. Maar dan gaat hij verder, *"misschien kun je het beter uit maken en verder leven zonder mij."* Een traan rolt uit mijn ogen. Ik was te naïef en te verliefd om echt te snappen wat hij zei. Ik laat me in zijn armen vallen. *"Nee! Ik maak het niet uit je bent mijn alles ik hou van je en ik ben al gek op je vanaf het eerste moment dat ik je bij Luuk zag. En gelukkig dat word ik wel! Met jou."* Robbert slaat zijn armen om me heen en geeft me een kus.

(Als ik toen had geweten wat ik nu weet had ik gillend die auto uitgelopen om nooit meer in te stappen.)

In maart komt er een brief van de woningbouw binnen. Er staat in dat er een woning is voor Robbert. Een appartementje op de begane grond, met een woonkamer van

25 vierkante meter een slaapkamer van 15 vierkante meter een open keuken en een royale badkamer. Als het avond is kunnen we het niet laten om even in de auto te springen en er langs te rijden. Het staat al leeg. We stappen de auto uit en lopen naar de tuin, we gluren door de ramen naar binnen. Gelukkig komt er geen politie achter ons aan omdat ze denken dat we inbrekers zijn. Een leuk huisje aan een prachtig groot park. Ik kan een wouw! niet onderdrukken. Dan komt Robbert heel dicht naast me staan en slaat zijn arm om me heen en vraagt of ik niet hem wil komen wonen. Ik roep volmondig "Ja!". Hij zegt dat hij mij de gelukkigste vrouw van de wereld wil maken. Als we daar wonen gaan we samen sparen voor onze bruiloft is de afspraak die we maken. Het is een wel heel aparte manier van een huwelijksaanzoek.....We lachen samen en stappen samen met een heerlijk gevoel weer in de auto. Ik voelde me op dat moment al de gelukkigste vrouw van de wereld. Ik was al een paar jaar druk aan het sparen met mijn uitzet dus daar hoefden we niet veel meer van aan te schaffen. Wel moest er een wasmachine, koelkast en gasfornuis komen, oh ja en vloerbedekking en gordijnen een bankstel en een eethoek maar dat was het dan wel zo'n beetje.

Mijn ouders hadden ook plannen om te verhuizen. Zij woonden in een zogenaamde vrije sector woning en de huur begon zo dusdanig hoog te worden dat zij het besluit namen om te gaan kopen. Een woning werd gevonden aan de andere kant van de stad. Een prachtige eengezinswoning, ook dicht bij een park. Dat was heerlijk voor mijn moeder om lekker te wandelen met de hond. Er zat al een koelkast in hun

nieuwe huis. Daarom kon ik zo hun "oude koelkast" meenemen, Ook gordijnen kocht mijn moeder nieuw. Dus de "oude" die konden wij zo krijgen. Er lag nieuwe vloerbedekking in hun nieuwe huis maar die wilden ze niet. Liever hadden ze een parketvloer. Vanzelfsprekend ging dus ook de vloerbedekking naar ons. Een bankstel kwam weg bij vrienden van mijn ouders. Die hadden net een nieuwe gekocht. Mijn neef had net een nieuw gasfornuis, we mochten hun "oude" hebben. Een bed hadden we al, omdat Robbert zo lang is hadden we een bed gekocht wat tweemetertwintig lang was, nu kon hij ook gewoon languit in bed liggen. Zo werd ons huisje al snel ingericht.

Toch vond ik het allemaal heel definitief worden. Huilbuien waren een logisch gevolg. Ik ging samen wonen en mijn ouders gingen ook verhuizen. Naar mijn gevoel ging ik stukjes zekerheid kwijtraken. Als ik op bezoek ging naar mijn ouders zou dat ik hun nieuwe huis zijn daar was geen plek meer van mij bij. Toen was het eind maart zover. Ik ging nu echt op mezelf wonen. Er werden hier en daar toch een traantje weggeveegd, mijn moeder drukte me op mijn hart dat als het niet lukte, ik altijd terug kon komen. Maar voor mijn gevoel had ik geen eigen kamertje meer. Ze gingen immers ook verhuizen en mijn vertrouwde kamertje was weg. Maar waarom zou het niet lukken Robbert en ik waren gek op elkaar. Hij droeg me op handen.

SAMEN WONEN

En nu ik verhuisd was woonde ik nog precies 1,6 kilometer bij Stefy vandaan. Ik zat er niet dagelijks. We hadden allebei ook een eigen leven. Als ik vrij was of in de weekenden gingen we graag bij elkaar op bezoek. Robbert en ik hadden beide een goede baan, Robbert werkte als stuwadoor in de havens en ik werkte in een ploegendienst. We hoefden dus niet elk dubbeltje om te draaien. Als er iemand mee kwam eten was dat geen enkel probleem. Al snel na ons samenwonen werd ik ziek, nee geen koorts. De huisarts vertelde me dat ik een burn-out had. Teveel tegelijk en teveel hooi op mijn vork. De ploegendienst moest voorlopig maar eens afgelopen zijn vertelde hij me. Met hulp van de huisarts en het UWV werd ervoor gezorgd dat ik geen ploegendiensten meer draaide maar gewoon in de dagdienst terecht kwam.

Mijn werkgever was daar alles behalve blij mee, hij liep regelmatig te mopperen want hij had weinig werk voor de dagdienst. Na twee weken dagdienst riep mijn baas me. kom even mee naar kantoor, ik liep achter hem aan. Op zijn kantoor kreeg ik de wind van voren. Ik zou van alles verkeerd gedaan hebben en ik zou dingen weggegooid hebben die niet weg mochten. Ik was met stomheid geslagen. Ik vroeg hem hoe hij aan deze onzin kwam uit welke mouw hij dit geschud had. Dat dit ronduit niet waar was wat hij me daar vertelde. Hij bleef erbij en hij zette me op non-actief. Ik kon meteen vertrekken ik hoefde ook niet uit te kloppen hij had mijn klok kaart al op zijn bureau

liggen vertelde hij. Ik heb mijn jas gepakt en ben naar mijn brommer gegaan. Buiten begon ik te huilen, was helemaal in de war ik snapte er niks van. Dat ik heelhuids ben thuis gekomen mag een klein wonder heten. Ik ben op mijn brommer gestapt en ben aan een stuk door naar Stefy gereden. Ik heb niet gewacht voor stoplichten en ik weet tot op de dag van vandaag niet of ze op rood hebben gestaan of niet. Ik reed naar Stefy ik durfde niet naar huis. Ik wist niet hoe ik dit aan Robbert moest vertellen.

Stefy heeft eerst een grote pot thee gemaakt en liet me uit razen. Nadat ik uitgeraasd was heb ik verschrikkelijk zitten janken. Stefy troostte me. Als de pot thee leeg is en ik weer rustig ben gaan we naar Robbert. Stefy is met me meegegaan. Hij was nog thuis hij hoefde die middag pas weg. Ik dacht dat Robbert ontplofte, nee ik had hem nog nooit zo boos gezien. Hij kreeg er rood doorlopen ogen van. Nee hij was niet boos op mij maar op mijn baas. "Waar haalt hij het lef vandaan" briede Robbert. Hij pakte koffie en dacht na, maar wist ook even niet wat we nu moesten doen. Hij adviseerde het mijn vader te vragen. Rob was heel lief voor me, en vroeg mij geen gekke dingen in mijn hoofd te halen. "Waarom zou ik boos op jou moeten worden. Doe niet zo gek ik hou van je meid en iedereen die mijn meissie pijn doet die lust ik rauw". Hij gaf me een knuffel en zei dat hij even weg moest. Stef werd gevraagd even op mij te letten. Stef knikte en hij ging. Even later komt hij terug met een grote bos bloemen en wat lekkers bij de koffie voor ons allemaal ook voor Stef en de kleine meid. Na de koffie hebben Robbert en ik Stefy en de kleine bij

haar thuis afgezet en zijn wij doorgereden naar mijn vader. Mijn vader die een hoop juridische kennis in huis heeft is meteen voor mij aan de gang gegaan. Hij ging spoorlags naar mijn werkgever gegaan. Die vertelde hem, met hangen en wurgen, dat het misschien toch niet helemaal zo gelopen is als hij mij verteld heeft. Maar hij had simpelweg geen werk voor me in de dag dienst. Mijn vader heeft een schikking met hem getroffen om een rechtszaak te voorkomen. Ja ik heb daar een leuk bedrag aan geld voor gekregen, maar mijn baan was ik kwijt.

Het ging niet goed met me, ik zat in de put en had het gevoel dat ik niks meer goed kon doen. Robbert was erg lief voor me "Zullen we even koffie gaan drinken bij je ouders?", Ik knikte en we stapten in de auto. Mijn ouders bleken niet thuis te zijn. Oké en dan nu ijsje. Robbert gaf me plagend een duwtje. Toen we bij de ijssalon op de parkeerplaats stonden waren daar ineens weer die tranen, ze leken niet te willen stoppen. Hij grapte nog en zei dat het ijs niet zo slecht was.....Maar het hielp niet. Hij wil een paar dagen vrij nemen en samen naar de huisarts gaan. Hij belde meteen zijn baas op en dat was geen enkel probleem. De huisarts vertelde dat ik compleet was vastgelopen in mijn burn-out en hij verwees me naar een maatschappelijk werker.

Omdat het er niet naar uitzag dat ik snel weer aan het werk zou zijn, vroeg Robbert me, hoe ik het zou vinden als we een hondje gingen kopen. Zolang ik me kan herinneren hebben we bij ons thuis een hond gehad. Ja een hondje wilde ik wel weer. We hadden inmiddels al afgesproken dat

ik na mijn herstel weer aan het werk zou gaan en dat Robbert volledig bleef werken en ik parttime. Dus die hond zou nooit langer dan een paar uur alleen zijn. Robbert wilde graag een herders hond (al had Robbert op dat moment een olifant willen hebben dan had ik nog ja gezegd, ik was nog te verliefd en zag de wereld nog door een grote roze bril) Van herdershonden heb ik helemaal geen verstand, ja ik vond ze leuk maar daar hield het dan ook ongeveer wel mee op. In de krant zagen we een advertentie staan van een jonge Herder zes maanden oud en het was een teefje. We belden op en we maakten een afspraak om te komen kijken. Als we aanbellen blaft de hond vrolijk, als we binnen komen springt het beest spontaan op mijn schoot en begint me in mijn gezicht te likken. Nou de hond heeft al gekozen lacht Robbert. Ik was op slag verliefd op het beest. Ze hete Dino, ik vond het een naam van niks maar goed ze was hier nu eenmaal aan gewend. Dino zou tegen autorijden kunnen en als het niet te lang duurt kan ze ook alleen thuis zijn. Oké dat was voor ons wel een must tegen autorijden kunnen en alleen zijn.

We namen Dino mee naar huis. Eenmaal bij de auto ging Dino volledig in de ankers. Oren plat in haar nek nee ze had geen zin om in de auto te stappen. "Misschien omdat ze deze auto nog niet kent", zegt Robbert. Hij tilt haar op en zet haar netjes in de kattenbak. Maar tijdens de rit naar huis, nog geen 900 meter verder, sprong Dino over de achterbank heen en kotste ze heel de auto onder. "Tegen autorijden kan ie ook" zei ik en ik kneep m'n neus dicht wat een lucht. Robbert had er duidelijk ook de balen van. Maar

vooruit, niet meteen zo negatief denken, misschien komt het omdat ze de auto niet kent.

Thuis gekomen ging Robbert meteen met haar wandelen. "Jij maakt de auto wel even schoon he". Niet dat hij me daar gelukkig mee maakte, maar ja het beest moest uit en de auto moest ook schoon. Dus pakte ik mijn emmer en een sopje. Na de wandeling dacht ik dat we alle rampen wel gehad hadden. We zitten echter nog maar net op de bank en Dino draait een keer en nog een keer en ja hoor: mevrouw ging gewoon midden in de kamer zitten poepen. Gatver! Robbert pakte meteen de riem en roept nog net "jij maakt wel even schoon he "en met een klap valt de voordeur dicht. Ik zuchtte een keer en ging aan de schoonmaak. Zindelijk was ze dus duidelijk ook niet. Gelukkig hadden we haar binnen een paar dagen zindelijk.

Na een week vonden we het tijd dat ze even een uurtje alleen bleef. Dus gingen we een boodschap doen. We zijn nog geen uurtje wegeweest. We komen zachtjes aanlopen en luisteren. Ja het is echt stil. Gelukkig alleen zijn kon ze dus wél een hele opluchting. Dus we lopen met onze handen vol met boodschappen naar binnen, als ik de tussendeur open schrik ik me een ongeluk. Ons hele huis, alles wat kapot gescheurd, de vloerbedekking was niet meer aan te zien, alles lag onder de vulling van de beren en van dekbedvulling. Mijn bankkussens lagen er als zielig hoopje stof bij. "NEEEE ! gil ik dit is niet waar" We zeiden niks we keken elkaar alleen aan. We ruimden de boodschappen op en zijn vervolgens begonnen met puin ruimen in ons huis. Die verdere middag waren we daarmee bezig. Een bench die

had je toen nog niet, maar er moest duidelijk een oplossing komen. Op advies van de dierenarts legden we haar aan haar riem vast. De riem aan een haak die we in de muur hadden geboord. Ook kreeg ze een diervriendelijke muilkorf. Daar kon ze wel mee drinken maar niet haar bek ver genoeg openen om de boel kapot te maken. Vervolgens besloten we met Dino naar een honden gedrag cursus te doen. Dino moest leren zich als wel opgevoede hond zich te gedragen.

We hadden nog één klein probleempje, en die heette de postbode of beter gezegd de post. Want de postbode nee die heeft ze nooit aardig gevonden. Als de beste man dan ook nog post door de brievenbus durfde te gooien dan moest de post het maar ontgelden. Tot op de millimeter werd alles vernietigd. Dus Robbert maakte van hout een grote houten postbak en maakte deze over de brievenbus tegen de voordeur. Na een half jaar was Dino met een regen geslaagd voor haar gedrag cursus. Waarom geen tien ? nou ja die postbode hé.

Niet lang daarna kwam Robbert ook zonder werk te zitten. Hij werkte voor het uitzendbureau en er was geen werk mee. Hij werd bedankt en kon naar huis. Dus ons heel behoorlijke inkomen dat was weg. "Geen zorgen" zei Robbert "ik doe de financiën, en ik zorg dat het allemaal in orde komt". Toen ik thuis woonde deed mijn vader de financiën en ik vond het wel gemakkelijk dat Robbert dat ook deed. (ik ben dyslectisch en ik had een cijferblindheid).

Robbert vertikte het om een uitkering aan te vragen, want hij dacht zo weer werk te hebben. Maar hij was niet zo weer aan het werk. En of het lot ermee speelde werd er elke maand een behoorlijk bedrag op onze rekening gestort. Daar leefden we van en Robbert zei dat hij daar de rekeningen van betaalde. "Maar dat mag toch niet dit geld is niet van ons". Maar hij wuifde het weg met de opmerking dat het enige wat ze zouden kunnen doen dat het terug betaald moest worden. Zorgen maken was niet nodig.. Voor ik het wist zou hij weer aan het werk zijn verzekerde hij me .Het zat me niet echt lekker maar Robbert was degene met de meeste levenservaring misschien had hij wel gelijk. (Later bleek dat het een fout was van een school die leerlingen leerde met de bankrekening om te gaan en maandelijks een bedrag stortte op onze rekening. Dat hadden ze pas later in de gaten).

Na een paar weken stonden er een stel mannen voor de deur. Door de Bank ingehuurd. Ze begonnen over het geld en noemden het fraude. Wat was ik bang en begon te trillen als een rietstengel, Ik heb ze doorgestuurd naar Robbert. Nadat de heren van de Bank weer weg waren zag hij ook bleek. "Ik denk dat we beter even naar je vader kunnen gaan en alles moeten vertellen ze hebben het er over dat het hele bedrag in een keer terug "betaald moet worden". Het ging om bijna 10.000 euro.. Zoveel ! ik ging bijna onderuit. We zijn naar mijn ouders geweest en daar heeft Robbert alles verteld. Geen woord kon ik uitbrengen en ik voelde ik me verschrikkelijk, schaamde me dood. Mijn ouders schrokken zich kapot.